

mek első szexuális benyomásait közvetlen környezetéből meríti, s hogy ezek a benyomások mindig jelentékeny irányító erő gyanánt hatnak a szexuális tárgy későbbi megválasztásánál. Megtörténik azonban, hogy egyéni hajlam folytán vagy külső körülmények [...] hatása alatt ez az incesztuózus (vérfertőző) tárgyválasztása rögzítődik. Az egyén fejlődésnek induló moralitása azonban teljes erővel tiltakozik ellene, és az ERKÖLCSBE ÜTKÖZŐ VÁGYAKAT ELYNYOMJA. [...] De ez az elnyomás egyúttal a neurózis kezdetét is jelenti [...]. Ámde a tudatalatti csak addig uralkodik az ember testi és lelki egyenisége felett, míg az analízis ki nem deríti a benne rejtőző gondolatok tartalmát. Ha e gondolatokba a tudat fénye bevilágít, vége szakad a tudatalan komplexum zsarnoki hatalmának; a félretolt gondolatok megszűnnek fel-felhalmozódó érzelmek le nem reagálható gyűjtőhelyei lenni, és bekapcsolódnak a képzettársítás rendes láncolatába. [...]

(1908. In: *Ferenczi Sándor: Lélekgógyászat. Válogatott írások.*
Vál. Gulyás Katalin. Budapest, 1991. 25–46.)

Babits Mihály emlékei

1920. november 15.⁸

SZABÓ LŐRINC

– Álmaimra most is nagyon emlékszem. Félttem elaludni, olyan rossz álmaim voltak. Megtettem, hogy tűt vittem az ágyba, és szúrdaltam magamat, hogy el ne aludjam. Persze hiába.

– Egyszer cirkuszban voltam, és ott produkálta magát egy fiú és egy lány. Én beleszerettem magamat mind a kettőbe. Formális szerelem volt, tudom, mert éjeken át elképzelttem, hogy mi lenne, ha én is beállnék közéjük, és elképzelttem magamnak a combjuk hajlását, és hogy alusznak, jó volna meg-

⁸ Szabó Lőrinc bevezetéséből: „Az itt következő húsz oldalt 1944. november 9-én diktáltam gépbe. Szóról szóra elmondtam, amit Babits Mihály 1920 őszén sok estén, többnyire vacsora közben és után, nekem magáról mesélt ... [...]”

lesni, és ilyeneket, ahogy az szokott lenni. Nagyon hamar felébredt bennem a szerelmi vágyakozás. Nagyon szépek voltak, olyan idős gyerekek, mint én. Mondtam már, hogy a szépség nagyon hatott rám.

*(Szabó Lőrinc: Napló, levelek, cikkek. Kiad. Kabdebó Lóránt.
Budapest, 1974. 28., 41.)*

Egy önfertőző nő gyógyítása

DR. J. F. ALBRECHT

Önfertőzés alatt a magnak erőszakos és természetellenes kiürítését értjük, mely az ember testi és lelki szervezetében oly rombolást idéz elő, hogy a belőle származó szenvedések csak a halállal érnek véget. [...]

Az önfertőzés borzasztó jelei mindenekelőtt az arcszín halványsága, a szemek körül levő kék karikák, bágytság, az erőknek általános fogyatkozása, a lábak elgyöngülése, s a későbbi időkben különféle bénulások, nagymérvű emésztési zavarok és különböző szervek sorvadása.

Éjszakára két, HIDEG VÍZBE MÁRTOTT ÉS KIFACSART LEPEDEŐBE S POKRÓCBA PÓLÁLVA, 2–3 órahosszat kell naponta izzadnia. Korán reggel egy hideg vízbe mártott törülközővel lemosás rőla az izzadtságot s háromrét hajtott nedves vászonhaskőtőt csavarnak a derekára. Ezt a haskőtőt ebéd előtt frissel kell fölvaltania; továbbá hat ivópohár friss vizet kell reggeltől délig, kétórari időközben innia, majd két pohárral ebéd alatt és újabb 4–6 pohárral esti 8 óráig, HIDEG VIZET FECSKENDEZNEK NEMZŐRÉSZEÉBE és mérsékeltlen kell táplálkoznia.

(Dr. J. F. Albrecht: Az ember és neme. Orvosi tanácsok a nemi szerelemről, a nemi élvezet vezetéséről, egészséges gyermekek nemzéséről, a fogamzásról, valamint a fogamzás elhárításáról. Ford. Dr. Nádas Mihál. Budapest, 1898. 85., 87., 88.)